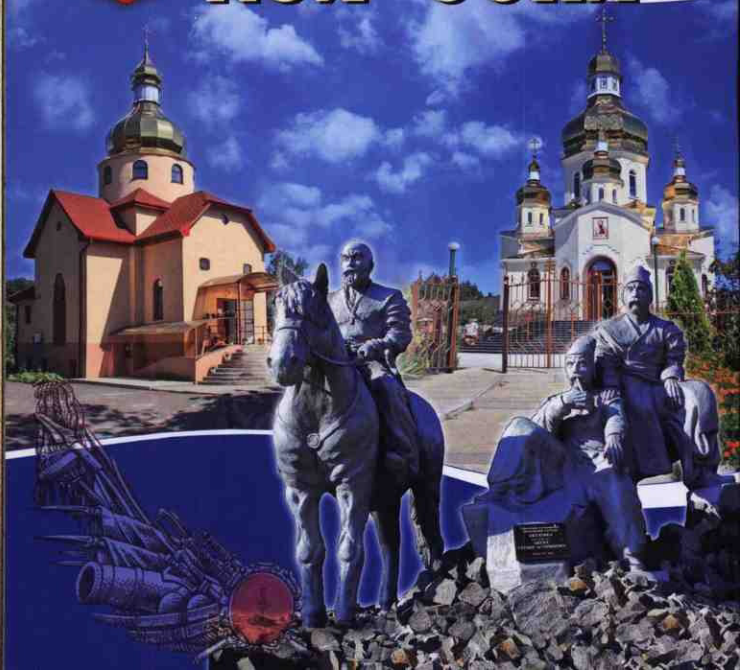

А 40601
9(с2)
К 174

Семен КАЛНИШ

ОБУХІВКА- МОЯ БОЛЯ

ЗМІСТ

Від автора. Книга пам'яті	3
Виховання історичною правдою	4
Нехай ця книга буде в кожній родині	6
Історія нашого села	7
Географія і соціальний портрет селища	12
Про Обухівку – з любов'ю	13
Кургани рідного селища	14
Важливо збагнути власну сутність. У контексті загальноукраїнської історії	17
Продукти виробляли якісні	18
Голови селищної ради	25
У душі добрих традицій	39
Багатодітні сім'ї	49
Від осені до самої весни	53
Довгожителі: гідні поваги та наслідування	57
Виклик часу: збереження флори й фауни	61
Хто читає, той у всеозброєнні	70
Засоби різні – зв'язок надійний	71
План ГОЭЛРО в Обуховке	73
У вас є Люба, Любочка, Любаша	75
Вас не просто слухають... ..	78
...і не зальотну, свою!	79
Обуховка — место, где обитает надежда	84
Історія краю, рідного селища	87
Літ до ста рости... ..	94
Призначення цього закладу — особливе	101
Якщо школа – квітучий сад... ..	113
Лікуємо серцем	117
Земля годує в усі часи	129
ТОВ «Агрофірма «Дніпропетровська»	150
Економіка, доброзичлива до людини	152
Здорове довкілля – здорова людина	155
Перлина краю	168
Торгівля	173
Заслужені земляки	175
Вот и стал наш земляк генералом!	184
Дорога довжиною в 40 років... ..	186

На першому місці – турбота про людей.....	191
Затребувана людина з благородним серцем.....	196
Парень из бедной многодетной семьи.....	198
Завжди серед кращих.....	200
Илларион Безклуб: «Судьба... ..».....	201
Козацькому роду – нема переводу... ..».....	207
Із сімейного фотоархіву.....	213
Перемога – одна на всіх.....	216
Слово к потомкам.....	218
Два роки і три дні.....	224
Обухівська флотилія на Тихоокеанському флоті.....	265
Меморіали, стели, пам'ятники... ..».....	276
Кожна місцина має свої власні імена.....	293
Вулиця братів Сугаків.....	294
Вулиця братів Волошиних.....	298
Вулиця братів Цапків.....	311
Ми вас пам'ятаємо.....	323
Вони залишаються серед нас.....	326
Не маємо права старіти душею... ..».....	327
Жінки-берегині.....	330
О Бердо – от и до!.....	342
За життя... Ледь не втратив життя!.....	345
Чи справедлива була та війна?.....	349
Найдорожча нагорода.....	357
Пішов добровольцем на фронт.....	358
Голова колгоспу, директор радгоспу.....	360
Відступати нікуди... ..».....	362
Лунала «Катюша».....	364
І перемога, і весілля.....	366
Війну зустрів обличчям до війни.....	368
Парад... Іще парад!.....	369
Вони – лікарі милістю Божою.....	372
Галоп отих літ.....	376
Вічна пам'ять героям!.....	383
Традиції храму Святого Миколая.....	384
Храм Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії.....	386
Хрестовоздвиженський храм.....	389
Свято-Успенський храм.....	392
Святий Миколай, архієпископ Мирлікійський, Чудотворець.....	393

Після війни приїхала в селище Кіровське, де з'єднала свою долю з Харченком Іваном Максимовичем, добросовісно працювала на Дніпропетровській птахофабриці. Вони виховали двох дочок, якими по праву пишалися. Шагута Любов Іванівна - економіст, нині сучасний підприємець. Боярчук Ніна Іванівна працює вже 33 роки директором КЗ «Горянівський НВК». Принципова, серйозна, відповідальна, як і її мама.

На жаль, 14 червня 2013 року Олександри Федорівни не стало. Життя її є прикладом для наслідування.

Мільйони людей забрала Друга світова війна. Це важко усвідомити. Смерть однієї людини — це трагедія. А коли мільйони... Загиблим не болить. У живих продовжують кровоточити рани: у ветеранів, які втратили своїх друзів-однополчан, рідних і близьких, у дітей, які не бачили своїх батьків. А скільки матерів, сестер і коханих не дочекалися своїх синів, братів, чоловіків? У народі недаремно кажуть, що час не владний над материнським горем. І скільки б не минуло років і десятиліть від того недільного ранку, коли пролунало страшне слово «війна», вони ніколи не принесуть спокою матерям, діти яких віддали найдорожче — життя у боротьбі за мир.

Скільки б років не відходило у вічність, але людська пам'ять буде берегти в глибинах те, що змушує серце не лише озватися радістю, але й здригнутися від невгамовного болю тих, чиє життя було коротке, обірване. Народна біда ніколи не забувається, вона застерігає, навчає бути пильними та чесними перед героями минулих років.

ТРАДИЦІЇ ХРАМУ СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Саме тут побудували святиню прихожани в повоєнний період. А вже спроби відновити роботу храму на історичному місці в ті часи були неможливими. Віруючі зібрали деякі кошти, купили недобудований будинок. Вирішення всіх пи-

тань, пов'язаних з виробництвом, звалив на свої плечі Трохим Ворошило, славний нащадок регента Пимона.

Трохим іще з дитинства відвідував храм, захоплювався його роботою. Маючи відповідні дані, співав у хорі, яким керував отець. У 1941 році, коли почалася Велика Вітчизняна війна, в перших лавах обухівців Трохим пішов захищати Батьківщину. Кулеметник Ворошило воював героїчно, нагороджений орденом Червоної Зірки. В 1943 році, після тяжкого поранення, був комісований з лав Радянської армії.

Усі ті літа його не полишала мрія про відновлення роботи храму — і тому після демобілізації й до кінця своїх днів ніс він службу в тій святині, якої потребували співвітчизники.

Частину ікон, священних книг та церковного інвентарю (під страхом бути покараним владою!) Трохиму вдалося зберегти, щоб у слушний час передати в поновлену церковну общину. За роботу в храмі регент Ворошило не раз нагороджувався керівництвом Дніпропетровської єпархії.

Відновлено молитовний дім в районі колядиної греблі, який функціонує й дотепер. З часом він обріс господарськими приміщеннями, сторожкою, спорудили й будиночок для священика. В храмі проводяться різні треби та проводяться богослужіння.

Сумлінно працювали свого часу всі настоятелі Обухівського храму. Отець Василій, архієпископ Запорізький та Мелітопольський (нині на покої), протоієрей Павло Костянтинович Кунах (віддавши храмові 15 років свого життя, помер в 1989 році), теперішній настоятель Свято-Троїцького кафедрального собору, Дніпропетровської єпархії, протоієрей Володимир Аксютін.

Добру пам'ять про себе лишив протоієрей Сергій Федорович Капов, який прослужив у храмі 10 років, особливо багато працював над розвитком приходу. За час його служіння були успішно налагоджені відносини з місцевою селищною владою та педагогічним і учнівським колективами обох шкіл, що функціонують на території селища. Учні стали відвідувати богослужіння, виконувати обов'язки паламарів, співати в церковному хорі.

Добрі традиції попередників ось уже понад 20 років продовжує настоятель храму, священик Олександр Васильович Грек. Отець Олександр — взірєць для своїх прихожан, він досвідчений, інтелігентний, товариський, чуйно ставиться до потреб вірян, завжди

Отець Олександр

знайде потрібні слова розради в горі, потрібні особисто для кожного. Проповіді його змістовні та цікаві. Учні, яких він напучував і виховував, уже стали дорослими, мають свої сім'ї. Всі з удячністю пригадують хвилини спілкування з отцем Олександром, застосовують у своїх справах його досвід, приходять на богослужіння, радяться у приватних питаннях. Він зустрічається з віруючими інших конфесій, розповідає їм про істинну православну віру, постійно молиться з прихожанами за відбудову храму на історичному місці на горі, де земля скроплена сльозами вірян, овіяна тривалими молитвами, там, де янголи вершать богослужіння.

Допомагають отцю Олександрю в роботі приходу скарбник Жужома Тетяна Федорівна, старша сестра Гезь Світлана Миколаївна.

Вірними помічниками настоятеля в роботі з молоддю є педагоги місцевих шкіл. Особливо відзначилися на цій ниві вчителі Кіровської середньої школи: Похарь Ольга Іванівна, Мищенко Ганна Владиславівна. Заслугове поваги співробітництво директора Кіровської середньої школи Джур Віри Борисівни.

Постійними паламарями в храмі служать Шакір'янов Андрій Вікторович та Левенець Олександр Васильович.

Молодь відвідує храм (і не тільки на великі свята), юні з задоволенням беруть участь у таїнствах Сповіді та Причастя.

ХРАМ ВІРИ, НАДІЇ, ЛЮБОВІ ТА ЇХНЬОЇ МАТЕРІ СОФІЇ

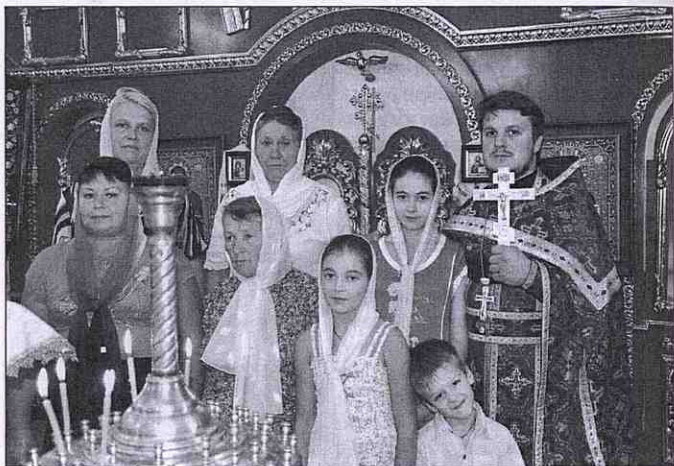
Історично склалося так, що козацькі поселення, об'єднані в селище Кіровське, склалися з православного населення. Православ'я було невід'ємною підвалиною традицій, звичаїв, побуту. Нащадки тих козаків, які переважно живуть у цьому селищі, відрізняються набожністю й релігійністю і дотепер. Незважаючи на страшні роки утисків і гонінь на Православну церкву, в селищі завжди було

місце для богослужінь. Завдяки стійкості багатьох віруючих навіть у воєнні та повоєнні роки діти жителів селища завжди були вчасно хрещені, а померлі — відспівані. До творення цієї книги залучилися насамперед люди, які люблять своє селище, свої традиції, свою церкву і свою родючу землю. Нехай Бог благословить усіх миром і добром!

Двохпрестольний храм зведений у центрі селища на місці зруйнованого в часи воєвничого атеїзму.

30.09.1998 у день святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії архієпископ Іриней (нині Митрополит Дніпропетровський і Павлоградський) освятив місце, де було встановлено хрест на місці будівництва храму. 15.07.2005 за його ж благословенням була зареєстрована православна община на честь святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії. З обранням головою селищної ради Вілька Вадима Леонідовича в 2006 році розпочато будівництво храму — і вже в 2007-му зросли стіни до рівня купола. До кінця того ж року накрили дах, спорудили купол, який увінчав золотий хрест. Посильну фінансову допомогу внесли: настоятель храму Олександр Грек, голова селищної ради Вілько Вадим Леонідович, Жданій Олександр Григорович (нині проживає на Камчатці), Горожанкін Сергій Іванович — староста будівництва храму, Обух Олег Петрович. Згодом у нинішньому храмі почали проводитись богослужіння. Відвідують храм не лише жителі селища, але й прихожани навколишніх сіл і жителі дачних селищ, старші й молодші, представники різних професій. Храм є двопрестольний. Щороку відзначають два престольних свята: перше 19 грудня — святителя Миколая, друге 30 вересня — святих мучениць Віри, Надії, Любові та їхньої матері Софії. Настоятелем храму був протоієрей Павло. Він закінчив Київську духовну семінарію. Потому працював церковним служителем у Криворізькому районі. Прихожани отця Павла прийняли якнайцирі-

Отець Павло з півчими

*Протоієрей
Діонісій Шкуратко*

ше. Він для них є великим авторитетом, таким же, як і отець Олександр. Прихожани їм низько кланяються. Матушка Ганна, дружина отця Павла, також із сім'ї священиків. У них народилося троє дітей. Матушка служить в цьому ж храмі регентом.

У церковному хорі співають наші земляки: Фоменко Валентина Петрівна, Цапко Марія Йосипівна, Похарь Ольга Іванівна, Ткаченко Валентина Михайлівна.

Нині настоятелем храму є протоієрей Діонісій Шкуратко. Прихожани храму люблять і цінують цю добру, просту, порядну людину. Отець Діонісій віддає себе інтересам храму та прихожан.

ХРЕСТОВОЗДВИЖЕНСЬКИЙ ХРАМ

Хрестовоздвиженський храм в Обухівці був одним з небагатьох, побудованих незадовго до революції. Радянською владою храм був закритий, а в будівлі розмістили один із класів місцевої загальноосвітньої школи. Колишні учні згадують, як під час уроків іноді звідкілься долинав церковний спів, але ніхто і не знав, звідки саме.

Наприкінці ХХ століття будівля застаріла, і заняття в ній припинилися. Спроби пристосувати споруду під магазин виявилися безуспішними. Але світ не без добрих людей!

Керівник Балівського заводу залізобетонних виробів Ємець Василь Павлович, щоб відновити істину й звести новий храм на місці зруйнованого старого, вийшов на релігійні інстанції. Прихожани готові активно підтримати цю роботу, були з ним заєдино, тож і звище пропозицію сприйняли тепло.

За благословенням Високопреосвященного Ірінея, митрополита Дніпропетровського і Павлоградського, 28.12.2002 в Кіровському була зареєстрована церковна община на честь Воздвиження чесного і життєдайного Хреста Господнього. У вересні 2006 року настоятелем храму був призначений священик Іоанн Мешков.

12 лютого 2007 року митрополит Іріней освятив пам'ятний хрест на місці будівництва храмового комплексу. Роботи по будівництву нового храму велися під патронатом глави адміністрації Дніпропетровського району Шинкевича Віктора Геннадійовича та з благодійною підтримкою Ємця Василя Павловича. Також матеріалами, робочою силою забезпечив будову директор Балівського заводу залізобетонних виробів Вакульчук Ігор Васильович.

Під час розчищення території на місці фундаменту старого храму знайшли артилерійський снаряд. МНСівці визначили, що під час Великої Вітчизняної війни снаряд влучив у церкву, пробив стіну, занурився в земляну підлогу, але не розірвався.

Секретар єпархії протоієрей Валентин Цешковський освятив Хрестовоздвиженський храм, тимчасово розміщений у майбутній дзвіниці, тут же й велось перше архієрейське богослужіння, після якого митрополит Іринеї заклав у фундамент храму капсулу зі святими мощами та пам'ятну грамоту. Почесними гостями були: ректор Придніпровської академії будівництва та архітектури Володимир Іванович Большаков, проєктанти храму Юрій Олексійович Кожанов та Сергій Іванович Подолинний. Проєкт виконаний за індивідуальною конструкцією, єдиною в Україні.

За конструкцією збудований храм є п'ятикупольним та двохпрестольним. Будівлю футеровано кримським вапняком, який по-

жертвували підприємці Федоров Сергій Олександрович і Стрельцов Андрій Адольфович.

День храму з поминальним обідом призначено щороку, 27 вересня.

На території комплексу храму депутат обласної ради, директор ПРАТ «Будіндустрія» Шинкевич Віктор Геннадійович ініціював пробурювання свердловини питної води. Вона діє в автоматичному режимі. За воду люди вдячні депутату, а за службу в храмі — отцю Дмитру Вікторовичу Сполитаку. Надто ж важливо: поєднанням турботи про фізичне та духовне здоров'я відроджується аксіома: «У здоровому тілі — здоровий дух, а дух здоровий, коли молиться». Раніше

після «здоровий дух» ставили крапку, перекручуючи зміст вислову, але наразі й кому відновлено, і фразу до кінця сказано, ще й ділом отаке прекрасне гасло підкріплено.

*Протоієрей
Дмитрій Сполитак*

СВЯТО-УСПЕНСЬКИЙ ХРАМ

Свято-Український храм, за розповідями жителів, був побудований близько 1890 року. Під час епідемії малярії жителі села прийняли рішення побудувати храм, де можна було б молитися Богові

про припинення хвороби. Храм був зведений на кошти, зібрані жителями (в основному це були пожертвування благочестивої багатії сім'ї Феофана та Гафії, прізвище яких залишилося невідомим). При храмі були будинки для священика та диякона. Першим священиком був отець Василь.

Священик Василь, Феофан і Гафія були поховані під правим крилом храму. Під час гонінь храм був закритий. Місця поховань були засипані будівельним сміттям, а будівлю використали під склад.

Під час Великої Вітчизняної війни богослужіння в храмі були поновлені, але в 1957 році храм був закритий і переданий під сільський клуб.

У 1992 році завдяки благословенню Єпископа Дніпропетровської і Запорізької областей Гліба та зусиллям протоієрея Сергія Канова приміщення храму повернули церковній общині. Протоієрей Сергій Канов здійснював перші служби в храмі.

У 1993 році Архієпископ Дніпропетровський і Криворізький Іринеї, на запрошення настоятеля, священика Олександра Немчинова освятив престол храму. Старостою був обраний Карпусенко Леонід Архипович, прадід якого був старостою храму до революції 1917 року.

*Протоієрей
Дмитрій Стасенко*

З 1996 року настоятелем храму був призначений протоієрей Михайло Никитюк. У 2001 році, після його смерті, настоятелем був призначений священник Дмитрій Стасенко.

У 1998 році була добудована дзвіниця — 7 дзвонів усьому селу сповіщають про початок богослужіння. З відродженням святині відроджуються й добрі традиції. Храм відвідують до 200 осіб. Активну участь у святій справі беруть прихожани: скарбник — Стасенко Раїса Василівна (вона ж і псаломщик), сестра Однорог Марія Іванівна, Шатило Михайло Карпович, Шатохін Федір Мартирійович, сім'я Мерзлих. Вносять посильний внесок і благодійники: директор ВАТ «Чумаки» О.І.Ніколаєв, Нечипоренко Валерій Олександрович, сім'я Гладких та інші.

З 2001 до 2006 року в храмі було здійснено три архієрейські богослужіння. Митрополит Дніпропетровський і Павлоградський Іриней високо оцінив перетворення, що відбуваються в приході, і нагородив настоятеля черговою священницькою нагородою, а благодійників — архієрейськими грамотами.

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ, АРХІЄПІСКОП МИРЛІКІЙСЬКИЙ, ЧУДОТВОРЕЦЬ

Оскільки престол Обухівського старого храму названий на честь святого Миколая, більшість прихожан хочуть знати про нього детальніше.

Святитель Микола народився в другій половині III століття в місті Патари Лікійської області (Мала Азія). Його батьки були з благородного роду й дуже заможними, воістину благочестивими християнами, добродійними до бідних і шанобливими до Бога. До глибокої старості вони дітей не мали, але щирою молитвою вблагали-таки Всевишнього дати їм сина. Малюк при святому хрещенні отримав ім'я Микола.

Ще змалку він виявив особливі нахили, що притаманні обраним на служіння Богові й народу. Батьки помітили потяг до релігії, християнства, навчання і сприяли всіляко розвитку обдарувань сина. Микола навчився читати й цінувати книжкову премудрість, занурився до Святого Писання. До храму Божого відчував таку любов, що проводив там іноді цілі дні й ночі, молився та читав. Священники помітили, що Микола виділяється серед однолітків чеснотами,